

radi tebe svetlo stezo tjakaj — nikdar ne bi prišla tja, ne ti, ne jaz. Odrekla sem se tvoji ljubezni..."

Nežni glas se je prelomil. Oko se je ustavilo na oblaku, ki je ovijal griče na zapadu in se svetil kakor obljuba vstajenja. Niko je stal nepremično. Življenje, sanje one noči, podili so se mu nejasno v glavi — a bela in čista je stopila predenj zagonetna podoba — spremljevalka njegovih dni. Omahnil je kakor drevo v viharju, glava se je sklonila na kamen, srce je zastokalo: „O, zdaj te poznam, Helena! — Ti si Bogomila, najnežnejša slika vsega pesništva, najkrutejša zame.“

Trepetajoče roke je položila Helena na kodro-laso glavo, s trepetajočim glasom je prosila: „Niko! Moj Niko! Glej, življenje mine in mine njegova bole-st. Nič ne bomo vedeli tam o teh bridkosti. Niko!

Da se snideva v Gospodu... Da ostaneva zdru-žena, tu v delu, tam v večni slavi... Niko! Alma ti pomore — pogovarjaj se z njo o meni. — Ne! pozabi me, misli samo, da si vojak velike armade. Zdaj vojak, moj zaveznik... Zvoni! Z Bogom, Niko! Angel Gospodov prinaša mir...“

Poljubila sta se ob svečanem zvoku, ki je plaval po mestu. Prvič in zadnjič. Kakor da gre v oblake, je odhajal mladenič. Bridka radost mu je tesnila srce. Mrak je poljuboval gore, griče in ravan. Pod njim in nad njim so zažarele zvezde. Od zvezda v nižini do zvezda v višini, od gora do gričev se je prelivaval ljubljene glas zvonov: Ave Maria! Da bi ostali ti zvonovi trdni glasniki ponižne in upajoče vere, da bi čuvali rast in čast naše domovine!

IZ GLOBOČIN.

Zložil Silvin Sardenko.

Gospod, dovoli sinovemu srcu,
izliv gorjâ iz globočin izliti!
Ti veš in jasno vidiš: Kakšno mater
izgubil sem v izgubi žaloviti.
Najmanj življenje smrtno, kar je mati
otroku mogla iz ljubezni dati.

V moj živi tempelj, prva svečenica,
ime je Tvoje ona zašeptala
in večno luč je v njem prižgala ona;
vsak dan je v tempelj verna skrb jo gnala,
pogledat, če so še tako iskreni
od nje prižgani tajnostni plameni.

Gospod, še več! Tvoj križ, Tvoj sladki jarem,
ljubiti me je naučila ona.
O, kajkrat sem jo videl: S težkim križem,
priklonjena od vdanega poklona,
na Golgota je šla pred mano:
„Moj sin, molčimo in trpimo vdano!“

Moj sveti stan, ta zlati cilj na zemlji.
Od višjih rok je posvečenje dano,
a glas molitve, trud modrosti njene
na potu me je spremljal neprestano,
da cilj, ki ga je čakala s solzami,
zatonil ne bi daleč za gorami.

Gospod, prerano si jo odpoklical.
O, vem, da leta bila so visoka,
in grenki dnevi trudnemu telesu,
korak slaboten kot korak otroka.
Ljubezen pa je bila vsak dan mlajša,
močnejša vsak dan, ah! in vsak dan slajša.

Ko solnce zemlji v nočni grob zatone,
v tolažbo zvezde zableste bogate,
a moje zvezde vse so pobledele,
odkar ne vidim več ljubezni zlate.
Še mnogo mater pride mimo mene,
a matere ni zame več nobene.

Gospod, odpusti! Delam Ti krivico.
Oko hudobno biti mi ne more,
ko vidim, da si ti neskončno dober:
Sprejel si dušo v blažene prostore,
v obličje Tvoje gleda njeno lice.
Kaj niso naše matere svetnice?

